

Валери Иванов

Страницы

Странници.
Странници.
Странници.
Всяка сутрин край мене сноват –
таласъмени,
сънени
улици,
като гущери в призрачен свят.

Стенократи –
завързани,
строги –
катинари, заключени в мрак.
Натежали,
оръфани
облаци
каканижат се – крак подир крак.

Бели листи
в моята
памет –
изоставени пощенски станции.
Драсвам клечка –
цигара
на завет.
Топлинката е смърт без гаранции.

Хвърлям фаса,
сърдечно
прекашлям...
Може би съм фатално обречен –
в тази пепел
гримирана,
прашна –
от живота да бъда изречен.

Сякаш
само стоя
и се стичам,
като сприхав старик в полумрака.
Има толкова

много
сирачета –
без баща и без майчина стряха.

А навън
вече цъфват
кокичета.
И роят се богатите хора.
Времената
не са
за обичане.
Времената са пълни с умора...

/Из стихосбирката „Шепотът на града“, 1993 г./

КРАЙ

© 1993 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11056>]